

INVASIÓ XINESA TA-RRRA-TXONG, PRESIDENT DE LA GENELEÏTAT

744
CEDOC
DIPOSIT
e. Gual

Mira per on, nosaltres que estàvem convençuts que això de les guerres era un producte del capitalisme, que venen els xinesos —amb la seva sabiduria milenària— i ens ho engeguen tot a fer punyetes.

Fins fa poc, semblava reservat a les civilitzacions cristianes d'occident el fet d'embolicar-se amb les guerres més bèsties de la història. Avui, els xinesos, ens volien demostrar que ells solets són també capaços de fer una tonteria semblant, que l'hegemonia ha canviat d'hemisferi i que la cultura bèlica no és patrimoni ni del nou món ni del vell continent.

Posats a fer-la grossa els camarades xinesos no solament han envait el Viet-

nam, sinó que han decidit efectuar una maniobra embolcallant de la URSS i per això han efectuat un desembarcament a Castelló d'Ampúries.

Milers de xinesos i xineses amb un llibre roig a la mà esquerra i un fusell a la dreta han visitat les runes gregues i s'han fet unes fotografies sota l'estàtua d'Esculapi acompanyats pels representants de la Unió de Pagesos de la comarca.

Seguidament han cele-

brat una assemblea per explicar als homes de la Unió tot allò de la revolució camperola i les comunes. Els pagesos empordanencs a canvi de la informació rebuda els hi han regalat l'escriptor Josep Pla, glòria de les lletres catalanes i carca com ell sol, per tal que el convencin de fer-se una autocrítica. Hores després, molt emocionats, s'han acomiadat indicant a la munió groguenca el camí de Barcelona.

Informacions d'última hora indiquen que les tropes "marxista-leninistes pensamiento Mao-Tsé-Tung" ocuparen el Casino

de Lloret. Moments després els xinesos més agosrats sortiren del local amb una ma al davant i una altra al darrera. El "couprier" els havia enganyat com a "xinos", fent-los creure que la ruleta era un aparell per a moldre café.

L'ofensiva, però, no va parar-se aquí i va prosseguir fins la plaça de Sant Jaume. Sota els visques de mitja dotzena de militants de la ORT penetraren en el Palau de la Geneleïtat de Catalunya i... oh sorpresa! Damunt la trona presidencial s'hi trobava un xinès de notable alçada i piga al front, safrà a la cara i pa-

l·lola al cap. L'Honorable Ta-rrra-txong, president de la Geneleïtat de Catalunya els va rebre tot dient: Ja sou aquí!

Moments després, segons informa el nostre maiosta infiltrat, es va procedir a celebrar una reunió per tal que els traspessos es facin d'una punyetera vegada. El nostle president va declarar que sempre havia cregut que Hua-Kuo-Feng era millor que Azafra.

Cròniques rebudes al moment de tancar la presidència edició de "La Pipa d'en Roc" indiquen que, l'honorable Ta-rrra-Txong, ha convidat a sopar a la

coneguda actriu Manolita Chen, Matahari a sou dels serveis secrets de la Xina Popular i que en els últims anys venia demostrant pels pobles i viles de Catalunya en que consisteix això de la corrupció i el vici capitalistes.

Cal dir, finalment, que contràriament al que passa en les guerres capitalistes, a les guerres socialistes sempre guanyen els bons. El problema rau, però, en saber qui són.

Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General
CEDOC
Serafi Bandarra

Amb la pipa al morro

De dretes

Ho hem comptat i recomptat. Tarradellas és el president 113. (Ens ho temiem).

Anti-teta

Amparant-se en el decret anti-teta, la veïna del costat ha negat al seu marit els favors acostumats. A veure que li dirà en Martin Villa a aquest senyor.

Or brut

Els periodistes, després de visitar l'avió particular, han declarat que el Xa viatjava pels aires amb un water d'or massís. Es descobreix si la diarrea també anava de gala.

"Lockhced"

La Lockheed ha confirmat que havia subornat el príncep Bernardo de Holanda. Li varen pagar un milió de dòlars. Ja són ganes, ja, de quedar malament per una misèria com aquesta. Jo mateix, que no sóc príncep ni princesa, no em deixaria enredar per tan poca cosa. Per cert, que els ha tornat, els milions?

El Pare calvo

A canvi dels ben fornits locals de l'antic Sindicat Vertical, el ministre de Treball Calvo Ortega ha indicat que proporcionarà a les centrals obreres unes barraques a bon preu. "Són tan grossos aquells edificis, que s'hi perdrien", ha dit. Això és un parel.

Pepsi-Coca

Els russos beuran "Pepsi-Cola". Els xinos "Coca-Cola". I els americans co-braran. Per cert, el maoista de la casa, està d'una mala llet pujada de to. Tota la vida bescantant el producte i ara li legalitzen. Pobre noi, acabaran matant-lo. Ara fa poc, ja va tenir un atac de cor quan el govern xinès va legalitzar el ball, ell que no havia anat mai a una discoteca ni a cap d'aquests cataus de l'imperialisme reaccionari-americà. Lamentable.

Deutes

Martin Villa, jugador de pòker, s'ha guardat una carta per a després de les eleccions municipals al dir que es veurà si més endavant l'Estat exigeix els deutes dels actuals ajuntaments. Si hi ha algun par-

tít d'esquerres que pretén arribar a les Cases Grans ja pot començar a fer novenes i a repetir els nou primers divendres de cada mes. (No, si aquest home ens farà sants...!).

Lleis

En Carrillo no vol cap debat televisiu "entre guapos". Amb la qual cosa demostra que el mirall de casa seva diu la veritat.

Traspàs de lletres

Vista la situació estàtica dels traspàsos a la Generalitat, l'Institut d'Estudis Catalans està disposat a fer-li un important traspàs de lletres. Ja no es dirà més "estar de pega", es dirà "estar de piga".

"Anem per feina"

"Anem per feina". Hi ha quatre senyors que davant l'atur tan impressionant que hi ha en aquest país han fet imprimir cartells molt grossos

Capellans

Els capellans, amb això de la sotana, es veia a venir de lluny que era material adequat per al cinema pornogràfic. Si mireu les cartelleres hi veureu dues magnífiques mostres del porno-clerical: "Noche de curas" i "La madrastra del seminarista". Per cert que en l'anunci d'aquesta última podem endevinar una cuixa de madrastra que deu-n'hi-do; Fins nosaltres ens ho pensariem.

per tal de trobar una col·locació decent. No enganven ningú, ells volen un lloc de treball, que també són persones, caram!

Cada any 1.500 nens a l'escorxador

Gairebé quatre nens i quart moren diàriament en aquest país en els diferents àpats. Es una manera com una altra de celebrar l'any internacional dels antics "pueri cantores" que ara amb tan poca veda ja en van quedant pocs i muts. També hi ha altres maneres de celebrar la caça d'aquests animalets, sense arribar a les suculentas ordalies gastronòmiques abans insinuades. Per exemple, etzibar tres castanyes a cada vailet que trobis pel carrer, montar un pa-amb-tomaquet pel fet que mogui una orel·la en lloc de l'altra; trencar-li la cama bona; jugar a l'escarabat bum-bum amb un ganivet; en fi, vosaltres ja teniu prou imaginació per innovar i escalar fins el primer pinacle que ha d'ésser pel país que amb més eficàcia

superi aquesta malaltia que és la infància.

"Recreo Indefinido"

A vegades hi ha gamberrades divertides. A Albacete hi ha hagut terror degut a les continuades trucades telefòniques amenaçant de col·locar bombes. L'afer s'ha descobert, resulta que els "malecheros" eren una colla de "xavals" que ja estan fins el "gorro" d'anar a escola. Havien fundat el grup clandestí "recreo indefinido" i tenien als professors amb l'ànima en un fil. No sabem més detalls però de segur la raó està al costat d'aquests nens que ara, amb democràcia al carrer deuen voler menys sotanes a l'escola i professors que sapiguin parlar. I que quan parlin di-

quin alguna cosa que no hagi dit abans l'Ortega i Cassette, el Padre Astete, en José Antonio o qual-sevol desgràcia de les que tots sabem el rosari.

A Madrid són "Alvareces"

José Luis Alvarez, candidat centrista a l'Ajuntament de Madrid ha dit que "En Madrid no somos comunistas". Són tanoques, si tots són com ell.

Dues candidatures

A les eleccions municipals per la ciutat de Barcelona es presentaran dues candidatures del mateix partit. Els de l'invent són Coalició Democràtica, els d'en Fraga, vaja. La notícia ha deixat bocabadats a grans i petits, per la qual cosa ens hem posat en contacte amb els senyors d'aquest partit. El nostre redactor es va personar al local on habiten aquests demòcrates coaligats i amb gran sorpresa seva va poder adonar-se que els membres del partit estaven en el precís i transcendental acte de Coa-ligar-se. Resulta que s'estaven barallant d'una manera brutal, estirades de camisa, cops baixos al ventre, plats pel cap, mossegades a l'occipital, rebregades d'orella, picament de crestes, etc. Quan de sobte s'adonaren de la presència del nostre corresponal tots a una varen guardar la compostura, cordant botons i armillles i ajustant-se els pantalons. Li varen dir que això de les dues llistes era un error i que allà s'estimen molt tots. Una vegada fora el local, el nostre acòlit assegurava que va sentir una cridòria fenomenal acompanyada de cadires trencades. El pobre noi va marxar espantat de tanta Co-ali-ción.

Sorpresa Fragada

En Fraga ha dit que serà la sorpresa de les eleccions. Es farà demòcrata.

Els nostres homes

Nosaltres no tenim homes a Barcelona ni a Madrid. O sia que són uns desgraciats.

Tarradellas no és d'ERC

L'Heribert Barrera ens va dir que en Tarradellas ja no militava a l'Esquerra Republicana de Catalunya. Nosaltres ja ho sabíem, perquè de seguida ens ado-

Cara a cara 2 cares

No hi haurà cara a cara televisiu entre Felipe i en Dolfu. I això us ho diem amb reanca, perquè ara que Gabi, Fofito i Milikito no surten, el lleu prometia emocions superiors. Donem per suposat que vostès ja saben que en un debat Giscard-Mitterrand aquest darrer va preguntar al president de França quan valia el bitllet de metro a París i que aquell no va saber què dir. Doncs bé, en Felipe tenia ja a punt una pregunta d'aquelles d'aixequarem-nos i aneu-hi: Senyor Suárez, quan fan dos i dos?

Li piquen l'ullet, i es queda guenya.

El Cardenal Jubany

El Cardenal Jubany, en una de les seves glosses dominicals ha dit que els cristians han de tenir "grandeza de alma". Deu ser per a poder votar la dreta sense vergonya.

Racó dels impropis

(Aquest lloc el tenim exprés perquè tu, àimat lector, escriguis la més grossa injúria-calúnnia, bafa i escarni... —Es a dir: hostiada— que mai s'hagi escrit

contra el partit guanyador de les eleccions, sempre que no sigui el que tu vares votar. Queden prohibides les ensabonades).

Els cèntims

Això de la supressió dels cèntims en les operacions bancàries ens ha deixat respirar tranquils. En deviem tres-cents milions, més o menys.

Visca la vaga!

Ni poquets ni paquets: piquets!

Mal perd

El President Tarradellas és l'únic polític que, guanyant qui guanyi les eleccions, continuarà a la seva trona.

Li dona la mà, i només n'hi queda una.

Catòlics progressistes

Un grup de 110 catòlics progressistes han tramés una carta als bisbes protestant per recomanar el vot a la dreta. Els bisbes no han contestat. Són uns mal educats, doncs!

Ens visiten sis ministres
Biblioteca de Comunicació
Hem...
Catalunya espolsa't, que venen puces!

Les Nostres Institucions

LA SAGRADA FAMÍLIA

Quin català no ha donat mai un duro per l'obra del Temple de la Sagrada Família? Aquesta és una de les nostres tradicions més arrelades que amb anual regularitat va passant de pares a fills. Fins i tot algun mal pensat diu que les recaptacions ja varen iniciar-se molt abans de que nasqués Gaudí. "Molts duros per a tantes poques torres", es queixen alguns. "Moltes galtes per a tants duros", diuen altres.

La intenció d'en Gaudí ja era bona, ja. Però el seu mestre d'obres era guerxo. Vet aquí el perquè dels bonyis i males inclinacions dels seus edificis. La culpa és d'aquell desgraciat de guerxo, car hem pogut saber de bona font que Gaudí era un autèntic enamorat del neo-clàssic més neo i més clàssic. I encara sabem més: el malaguanyat d'en Gaudí no va deixar plànols del projecte definitiu. La qual cosa explica el que la Societat que administra l'expiació dels catalans va improvisant mentre ragi la mamella. En altres paraules: que passarem a la història per haver construït un temple més lentament que les piràmides d'Egipte.

Deiem al principi que

s'han recaptat molts diners per a tan poques torres. El nus d'aquesta inexplicable manca de ciment radica en la manca d'espai. Sí, no hi ha espai per a tantes torres; la qual cosa no vol pas dir que deixin de fer-se més recaptats. Això són figures d'un altre paner. El cas és que després de molt esbrinar i espigar hem pogut saber que hi ha construïdes dos-centes-trenta-tres torres. I dintre de quinze dies ja estarà llesta la que fa dos-centes trenta-set. Com es pot comprovar no hi ha tan d'espai per a tantes torres. Heus ací una petita història del procés de tot aquest entrallat de torres, xama-neies, papereres, etc.

Resulta que en un indret encara desconegut per nosaltres, un nombrós piquet de paletes tècnics i altre gent del ram estan embadalits construint torres i més torres. Una vegada acabades, es transporten en algun dels magatzems que té l'Ajuntament barceloní, és a dir, en un d'aquells cavernosos i humits magatzems on tants anys hi varen guardar els monuments al Dr. Robert, Rafel de Casanova, Layret, etc. Allà doncs hi van quedant emmagatzemades les torres en espera de poder-les col·locar. La darrera la varen vendre a la paperera Torras Hostench, allà a Sarrià de Ter. Li varen donar una bona arrebossada de ciment per fora i la foradaren de punt a punta. I ja tenim una xemeneia més a la paperera. Naturalment que els diners que la venda va produir varen anar destinats per a la fabricació de més torres.

Es prega, doncs, que en comptes de donar algun duro anual, algun benefactor regali un ample i espaiós solar on poder ubicar totes les torres i així acabar l'obra.

X de la X.: 2X

LA PREMSA

III GUERRA MUNDIAL

AVÍS

Com el comte de Motrico, Areilza, es presentí als comicis per Barcelona, el Brusi passarà a dir-se "Diarrio de la Ciudad Condal".

DE DRETES

La III Guerra Mundial no ha començat encara. Els responsables de la decisió ens han comunicat que la "Pipa" tindrà l'exclusiva mundial i els drets d'autor de l'esdeveniment. Ja ho sabeu, atents!

"El País", ve a ser "Le Monde" però de dretes. En aquest país tot ha de recordar Africa. Amb per-dó!

ÀNIMES DE CÀNTIR

Poques hores després de que aquest fascicle de LA PIPA D'EN ROC estigué al carrer, molt possiblement el saltaparets d'en Carlos Sentís Anfruns ja tindrà —altra vegada— un escó a les Cortes. Això voldrà dir que en la nostra nació catalana encara hi ha molts desgraciats que voten per la UCD. En altres paraules, que cada vegada es fa més necessari que vingui un altre juny. Esmolem, doncs, ben bé les eines. Ja sabeu allò de que "quí no plora, no mama"; i ací, a Catalunya, segueixent mamant els de sempre. O nosaltres acabem amb ells, o ells acabaran amb nosaltres. I en Sentís és un d'aquests aprofitats. Primer va mamar del feixisme i ara ho segueix fent amb la democràcia.

Aquest nefast personatge, en l'any 39, va entrar a Barcelona formant part de "las gloriosas tropas nacionales" vestit de moro. Carlos Sentís era alférez de "Regulares", i després, Oficial d'Informació Militar en la Caserna General de Burgos. Posteriorment el Cap de Falange Exterior, Rafael Sánchez Mazas, se'l va emportar com a secretari particular. Més tard, Carlos Sentís va passar a ser secretari particular d'un Ministre que, a l'hora, era també el Vice-President de la Junta Política.

Continuem amb la seva trajectòria, però ara deixant de banda la carrera militar, per a incerin-nos amb la seva professió: el periodisme. Sentís, una vegada acabada la guerra, va escriure un bon grapat d'articles lloant al feixisme, a Franco, i mofant-se de la Catalunya autònoma dels Macià i Companys. Com a exemple del que diem podem fer esment a un article que va publicar a La Vanguardia Española de data 17 de febrer del 1939, és a dir, exactament vint dies després de la caiguda de Barcelona en mans del feixisme. Sota el títol de "Finis Catalonias", Carlos Sentís deia, entre altres mofes, que "se han acabado los últimos días de la Cataluña de los gángsters; de la de Companys y de la de Durruti. Eso ha sido el cartelito de "Fin" de esta gigantesca ampliación de "Scarface" o del "Imperio del crimen". Aquella Cataluña acabó, pero hoy la Cataluña real, hoy precisamente, empieza a amanecer".

Pocs anys més tard, exactament en l'any 42, sortia al mercat editat per "Editorial Nacional" un llibre de

373 planes titolat "La Europa que he visto morir". El seu autor era Carlos Sentís Anfruns. Tota l'obra és una excelsa lloança a Franco, Hitler i Mussolini; tota l'obra és un panagíric del feixisme més recalcitrant; tota l'obra expressa l'adoració que sent Sentís pels

CARLOS SENTÍS ANFRUNS

feixistes, malgrat ara aquesta adoració la tingui que gaudir només íntimament. Heus-ne ací alguns dels paràgrafs de l'esmentat llibre.

(Págs. 146-147): "Hoy Mussolini nos ha recibido a varios periodistas... ni las fotografías, ni el cine, ni las descripciones literarias pueden reproducir jamás esta dosis de humanidad que tiene. Y el mundo está lleno de gente deshumanizada!".

(Pág. 176): "El lema del Fascismo es acercarse al pueblo... Después de 14 años de labor masiva y perseverante, hoy Italia, toda ella es un fruto en sazón. El país entero está empapado, como una esponja".

(Pág. 200): "Francia podría agradecer a Hitler su gesto, que tendrá la virtud de ponerla al día".

(Pág. 227): "En Barcelona, al calor de aquel mito llamado Maciá que tan irreparables daños causó, se integraron candidaturas de coalición que debían caer tan pronto en manos del extremismo izquierdista".

(Pág. 295): "Sí, Miravittles, motor de la propaganda roja, sí: has perdido la jugada". ("Met" Miravittles era el Cap de Prensa de la Generalitat).

(Pág. 293): (Tot referint-se a ell i als seus germans) "Cuatro hermanos, cuatro oficiales de las Tropas de Franco".

Pensem que no calen més comentaris després de llegir tot això. Que la vergonya que ara sentim els patriotes catalans en veure a Sentís assegut a un escó de les Cortes (mentre cínicament va dient que gràcies a UCD tenim Generalitat i que ell va ésser un dels promotors del retorn de Tarradellas), serveixi —almenys— per saber amb qui ens estem jugant els "quartos".

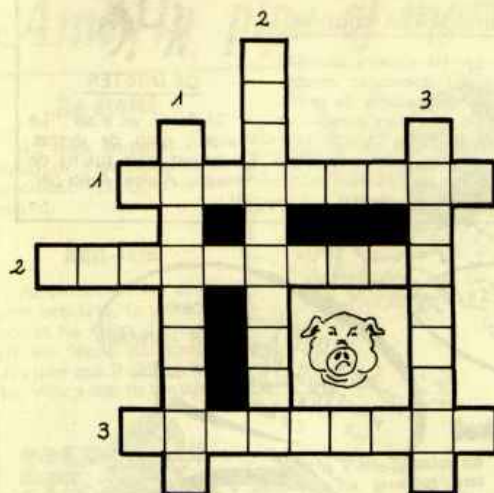
Xato de la Xexa

NOTA: Si algú està interessat en tenir fotocòpies d'aquest llibre del saltaparets d'en Sentís, que ens illuri una carta tot demanant on el podria trobar. Ens comprometem a indicar-li el lloc on trobarà aquesta "peça de museu".

Lamentem molt no haver publicat aquest article algunes setmanes abans i no pas el dia anterior a les eleccions, això és degut a que és molt difícil trobar un exemplar de l'esmentat llibre. Hem estat un més sentenciant buscant-lo.

CEDOC

mots encreuats

HORIZONTALS

- 1) El de la Barcelona gran
2) Com Atila va acabar amb l'herba.
3) (a l'inrevés) Pornògraf urbanístic.

VERTICALS

- 1) Tampoc no regalava rellotges.
2) Alcalde orgànic (és a dir: per collons!).
3) (a l'inrevés) Seloicrop.

SUBSCRIPTOR

Nom i cognoms Tel.

Domicili Població

Em subscribo a la col·lecció de fascicles satírics "La Pipa d'En Roc", per un any, a comptar des de la data d'avui.

El pagament de 1.000 ptes. el faré efectiu

☐ per correu certificat a nom de "La Pipa d'En Roc"
Apartat de Correus, 52 (Mataró)

☐ per domicili bancari

Sr. Director del Banc/Caixa

Agència Carrer

Població

Distingit senyor,

Us agrairé volgueu fer efectiu amb càrrec al meu compte corrent/d'estalvi núm.
el rebut que, per valor de 1.000 ptes. us presentarà Edicions

"LA PIPA D'EN ROC".

Molt atentament
(signatura)

Data

EDICIONS "LA PIPA D'EN ROC"

N. Reg. Emp. Edit. 1963/78

Apartat de Correus, n. 52

Mataró

ISBN 84-85539-01-X

ISBN 84-85539-00-1 (OC)

Dip. Leg. B-34.263-1978

Fotocomposició: Copisteria La Juliana-dr. farrero, 6 (Argenton)

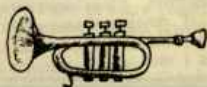
Imprimeix: Impremta Mas, Gnr. Mola, 76 (Mataró)

Equip Redactor: Toni Albert, Pere Artigas, Francesc Costa, Josep M. Fàbregas, Jaume Graupera.

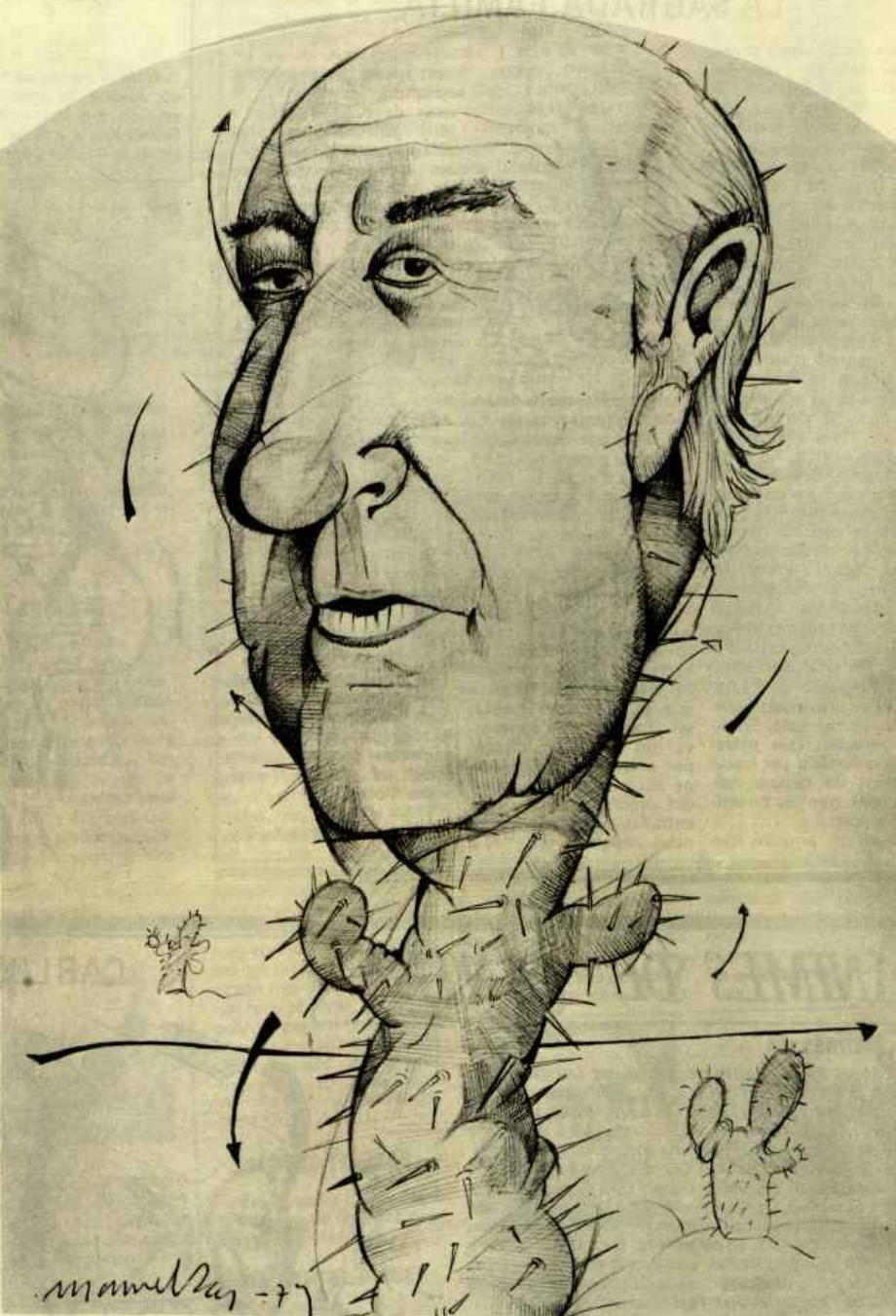
Dibuixants: Josep Novellas i Artur Palomer.

Correcció: Ricart Morros i Rafeques.

Tots els dibuixos i articles signats no expressen ni l'opinió de llurs autors.

cromets de fauna i flora

"AREILZO ESPINOSO" (*)
(CACTUS)

Es desenvolupa en els deserts i zones especialment àrides, malgrat el seu aspecte civilitzat, car moltes espècies no poden créixer al seu costat: punxa.

El seu aspecte senyorívol i aristocràtic no enreda ningú. En alguna de les zones més prehistòriques de l'Estat espanyol li diuen el "conde", però aquesta menció és fruit d'una mala interpretació històrica. L'"AREILZO ESPINOSO" és el "condemnat" que es presenta a Catalunya en forma de cactus barbat i amb semblant pacífic. Però que també punxa.

CARACTERÍSTIQUES:

1) Amaga els seus fruits sota un atuell espinós de passades glòries, que van des de l'alcaldia del Bilbao "liberado" l'any 37 fins a càrrecs diplomàtics de la més variada estopa i condició en temps del gran cabdill. Si algú traspasa per casualitat aquesta protecció espinosa podrà comprovar que, además, té els fruits carregats de mala llet verinosa.

2) Pot sobreviure llarg temps en zones desèrtiques degut a la seva capacitat per a fer provisió d'aigües dintre el seu cos. En un altre moment podrem parlar de l'assombrosa coincidència que suposa aquest fet amb la biologia d'uns animals que, degut al seu gran amor pel treball, porten un grossíssim gep a l'esquena. Són els camells que viuen amb ell en les zones més runoses de l'altra banda de l'Ebre.

3) Amb els seus grans tronc, de pell acanalada, disposats en forma de canelobre, s'aixeca com un gegantí defensor de les essències i pilons fonamentals de l'ecologia desèrtica; acumular la poca aigua que hi ha, repartir-la amb quatre paràsits que li fan zeladors i permetre que la resta de bitxos i plantes es morin de set. Tot això disfressat amb una oratòria més o menys fluida, però farragosa, que parla de mantenir l'habitat de tan obscura terra. I d'exemplar-lo, que és el pitjor.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

(*) NOTA: No coneixem cap traducció catalana d'aquest nom tan poc original.